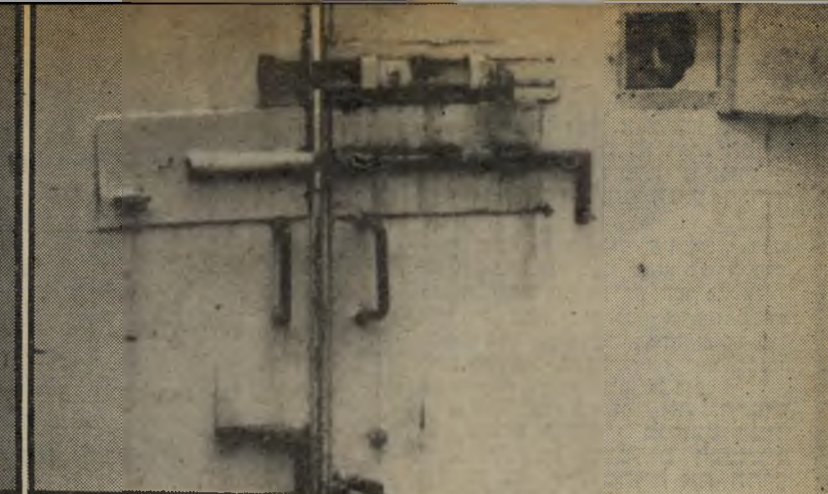


**קוראים לו שמש**  
 הסמל הוותיק שמש משמש כאיש-הליווי זה מישרתי של היכל-המישפט בתל-אביב זה יותר מחמש שנים, והוא נהג-הזינונה הוותיק ביותר. כאן הוא פותח את השער, כדרכו. פתחתי את השער הזה כבר אלפי פעמים, הוא מצהיר, "גם כשעצרו את ילדי".



**מציצים**  
 כך נראה שער-הברזל הלבן הגדול בפתח חצר-המעצרים של היכל-המישפט בתל-אביב. מעבר לשני החזירים הזעירים מצטופפים עשרות בני-מישפחה וידידים של האסירים, בתיקווה לראות את יקיריהם בדרכס לבית-המעצר. התמונה צולמה מתוך חצר-המעצרים, ונראים בה המנטול הגדול הסוגר על השער ומציצה.

# חומת הברזל

צועד גאה ומשופם, ופותח את השער ב-איטיות מרגיזה. אחר-כך הוא חוזר אל מכונית-האסירים שלו, ומפליג באיטיות מ-חצר-המעצרים. ההתנפלות הגדולה מתחילה. כולם רוי-צים לראות, לגעת ולדבר עם האסיר

מאיר סוויסה, המובל כבול באזיקים ומלווה על-ידי שני שוטרים, מספיק עוד לצעוק, לפני שהוא מועלה על הזינונה: "תשיגו לי עורכידין טובים, זונות! אתם נשאתם בחוץ! אל תשכחו אותי!" סמל יהודה שמש, נהג-הזינונה הוותיק,

**ערי-הברזל הגדול שמאחרי היכל-המישפט בתל-אביב נפתח בחריקת-ברזים צורמנית פעמים רבות ביום. מכונית-האסירים, הלא היא ה"זינונה" ה-מפורסמת, מפליגה לאיטה בשביל הצר, ויוצאת לכיוון דרום תל-אביב. "הסיפורים האמיתיים של בית-המישפט מתרחשים כאן, לא באולמות המישפט, לא בחדרי-המעצרים ולא במיסדרונות הארוכים," טר-ענים עורכידין, ומי כמותם בקיא ב-סיפורים האנושיים המועזים לעיתים, שי-מאחרי הברזל היבשה בעיתונים.**

דינה, שסירבה לגלות את שם-מישפחתה, המתינה שעות ארוכות מאחרי שער-הברזל. מבעד לחריצו צעקה מדי פעם לעבר השוטרים שפסעו בחצר הפנימית: "מתי כבר מוציאים אותו? מתי?" בשמו של חברה היא אינה צריכה לנקוב. כאן מכירים אותו כולם, בדיוק כשם שמוהים אותה, ממתינה ליד השער, הצבוע לבן, בכל פעם שהוא נעצר באשמות זונות ומשונות ומובא, בפעם המיידע-כמה, לפני שופט-המעצרים המוכר לו היטב.

עברו האחורי של בית-המישפט בתל-אביב, הוא הצד הלא-מוכר שלו. מאחרי השער, המכונה "חומת הברזל" או "שער הצדיקים", מסתודות מישפחות שלמות, חברות, אהובות, נשים, ילדים, מכרים. "מעצר של בן-אדם זה, שוק' רציני בשביל המישפחה שלו," אומרת בלה דמארי, שי-אחיה נעצר בחשד שהשתתף בשוד מזויין, הובא לפני שופט-מעצרים ויאלץ לבלות את השבועיים הקרובים בתאי-המעצר הר-צרים שבאור-כביר.

"בטח שבאים, כל מי שמכיר. מנסים להכניס סיגריות וקצת אוכל. את האוכל בבית-המעצר אי-אפשר לאכול. מנסים לתת לו שמיכה. השמיכות של אביר-כביר מלאות כינים וכל מיני ברחשים. השוטרים כמוכן לא רוצים לתת להכניס לעצורים שום דבר, ואו מתחילה המילחמה." כך מספרת אשה קשת-יום בת 27, המטופלת בשני ילדים, שגם אותם הביאה איתה "שיראו את אבא. מי יודע מתי יראו אותו בפעם הבאה."

המילחמה הגדולה מתחילה עם קריאת הצופת-התורן, המציץ דרך-קבע מבעד ל-חרך בשער. "הוא מגיע!" מכריז הצופה. וכולם נוהרים, נדהמים ונלחצים אל שני החרכים, הפעם מופיעים בחצר הפנימית של תאי המעצרים מאיר ומיימון סוויסה. כלילה הקודם נעצרו באשמת גניבת מכור-נית. השופט, שלפניו התייצבו וטענו כי הם חפים-מפשע, החליט להאריך את מע-צרים בשיבעה ימים.

אחד הממתנים, קוקלון, מצהיר: "אני מיהוד, אני עבריון, חבר של סוויסה!" הוא ממחר אל החרך, מסלק מדרכו את כל הנמצא בקירבתו ומתחיל לצעוק לעבר הר-אסיר שלו: "אתה צריך משהו? ה-עורכידין כבר בא אליך? יש כאן אוכל. תפוס מקום בפינה של הזינונה ונדחוף לך את השקית עם האוכל!"



**אוכל לחבר**  
 מבקש לה-כניס בחור-זה, קבלן-בניין ובעל-מיפעל, שיידודו נעצר.



**"יהיה בסדר!"**  
 צועקת דינה ל-חברה שבאחד מחדרי-המעצרים של בית-המישפט. צעקותיה היו מהולות בדמעות.



**היה לי חבר**  
 אשה זו, שחברה נעצר, מתייצבת ב"פוזת" מול שער חצר-המעצרים של היכל-המישפט. מרבית הממתנים ליד השער חוששים מצלמים, ומתחבאים מפניהם בחדר-האשפה, הסמוך לחצר-המעצרים והמפיץ צחנה נוראה. "אנחנו בלאו-הכי חיים בזבל, אז מה זה משנה אם יש גם ריח?"